

Til § 8.

Idet der med Hensyn til de i denne Paragraf givne Bestemmelser henvises til Bemærkningerne ovenfor Sp. 2443—46, finder man Anledning til at henlede Opmærksomheden paa, at man har anset det for rettest, at det i Tilfælde, hvor en kollektiv Arbejdsvægring opretholdes paa Trods af en ad fagretslig Vej truffen Afgørelse, overlades til *Arbejdsløshedsinspektøren* at paase, at Understøttelse ikke udbetales til vedkommende Medlemmer, saaledes at dette Spørgsmaal ikke skal forelægges Arbejdsløshedsnævnet til Afgørelse.

Nogle af Kommissionens Medlemmer (*Andersen, Hedebo, Johansen, Levinsen og Nielsen*) finder i og for sig ikke den foreslaaede Bestemmelse paakrævet, men har under Hensyn til stærkt Ønske fra anden Side ment at kunne gaa med til den, ikke saa meget for derved at kunne hindre Misbrug, som man kun mener foreligger i ringe Grad, og som ogsaa under den nuværende Ordning bliver standsede, men fordi man haaber herigennem hurtigere end nu at faa de faglige Organisationer sat i Gang med Bilæggelse af en ulmende Strid, og fordi man ad denne Vej befrier Arbejdsanvisningen — hvad enten den foregaar gennem en Arbejdsløshedskasse eller gennem et kommunalt Kontor — fra at fortsætte med Anvisningen i Tilfælde, hvor der foreligger en saadan Strid om Arbejdsvilkaarene, at Anvisningen bliver helt ørkesløs.

Mindretallet *Langkjær* bemærker til de af samme stillede Forslag, følgende:

Det maa som Hovedregel fastslaas, at Betingelsen for, at en arbejdsløs kan opnaa Understøttelse, er, at han paatager sig et ham af et offentligt Arbejdsanvisningskontor anvist Arbejde. En saadan Regel kan ogsaa uden Betænkelighed følges, efter at de offentlige Arbejdsanvisningskontorer nu er naaet til en Udvikling, som byder tilstrækkelig Garanti imod Vilkaarlighed.

Naar Mindretallet derfor fastholder sit Forslag til nærværende Paragraf og ikke har kunnet tiltræde det af Flertallet stillede Forslag til § 8, er Grunden bl. a. den, at Mindretallet anser den af Flertallet foreslaaede Fremgangsmaade for alt for omstændelig og uegnet til at bringe et Arbejdsforhold til Eksistens uden ufornoden Opsættelse. Hvis man følger Flertallet, vil der hengaa et ikke ganske kort Tidsrum, forinden en Afgørelse af, hvorvidt den paagældende Arbejder er pligtig eller ikke pligtig til at modtage det ham anviste Arbejde, kan foreligge. Efter Mindretallets Forslag vil Spørgsmaalet om Vægringens Berettigelse omgaaende kunne finde sin foreløbige Afgørelse.

Mindretallet vilde selv have Betænkeligheder ved at overlade Afgørelsen af Arbejdsvægringens Berettigelse til det paagældende Arbejdsanvisningskontors Bestyrer, hvis der ikke var to Veje, ad hvilke Arbejderen kan faa sin Sag underkastet fornyet Prøvelse: 1) har Arbejderen Adgang til at faa Spørgsmaalet forelagt det særlige Nævn, 2) bevarer Arbejderen selvfølgelig sin Ret til at faa sin Sag prøvet ad organisationsmæssig Vej.

Man kan saaledes ikke se, at der er nogen særlig Risiko at løbe for Arbejderen ved, at Spørgsmaalet om hans Arbejdsvægrings Berettigelse foreløbig afgøres af det paagældende Arbejdsanvisningskontors Bestyrer. Den eneste Ulempe, der er, vil være den, at han kommer til at overtage et Arbejde i 8—14 Dage, som han maaske havde været berettiget til at nægte at paatage sig. Men denne Ulempe kan ikke betragtes som værende af nogen Betydning i Forhold til det Gode, som opnaas ved at Arbejdsforholdet bringes i Stand uden Opsættelse.